

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci **žalobcu: JUDr. J. K.**, bytom R., *zastúpený advokátom: JUDr. M. H.*, AK so sídlom K., proti **žalovanému: Najvyšší súd Slovenskej republiky**, Župné nám. č. 13, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedu Najvyššieho súdu SR z 31. marca 2010, č.: Spr. 453/2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. augusta 2010, č. k. 3S/185/2010-43, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. augusta 2010, č. k. 3S/185/2010-43 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 10. augusta 2010, č. k. 3S/185/2010-43, podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia

rozhodnutia žalovaného z 31. marca 2010, č.: Spr. 453/2010, ktorým predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil žalobcovi povolenie na výkon funkcie sudcu v domácom prostredí z dôvodu, že žalobca si nesplnil povinnosti sudcu riadne a včas.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že porušenie povinností sudcu videl žalovaný v tom, že v trestnej veci s medzinárodným prvkom vedenej pod sp. zn. 5 To 2/2009 žalobca ako predseda senátu do dňa vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného nevyhotovil rozhodnutie o prepustení obžalovaného z väzby na slobodu z 10. septembra 2009. Preto z dôvodov uvedených v § 41 ods. 2 a 3 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o sudcoch“), po vyžiadaní vyjadrenia Sudcovskej rady NS SR, stanoviska predsedu trestnoprávneho kolégia a po prerokovaní so sudcom, žalobcovi zrušil povolenie vykonávať funkciu sudcu v domácom prostredí. V dôvodoch rozhodnutia žalovaný argumentoval tým, že povinnosti sudcu si žalobca neplní riadne a včas, v pridelenej veci nekonal plynulo a bez zbytočných prieťahov čím porušuje základné ústavné ľudské právo I. T. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote a zároveň konaním žalobcu dochádza k odmietnutiu spravodlivosti pre I. T..

Z predloženého administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom ako aj s Dohodou o zásadách povoľovania práce sudcov v domácom prostredí z 1. februára 2009 (ďalej len „Dohoda“), keď svoj zámer zrušiť žalobcovi povolenie na výkon povinností sudcu v domácom prostredí prerokoval s predsedom kolégia, samotným žalobcom a predložil ho aj na rokovanie Sudcovskej rady NS SR.

Podľa názoru krajského súdu predmetné rozhodnutie žalovaného je potrebné považovať za akt riadenia a správy súdu, v rámci ktorej je povinnosťou riadenia a správy súdov vytvárať súdom Slovenskej republiky podmienky na riadny výkon súdnictva najmä v oblasti personálnej, organizačnej, ekonomickej, finančnej, odbornej a dohliadať na riadny výkon súdnictva spôsobom a v medziach ustanovených zákonom (§ 32 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov – ďalej len „zákon o súdoch“). Z citovaného ustanovenia vyplýva, že obsah riadenia súdov je možné

charakterizovať ako súbor práv a povinností zverený orgánom riadenia správy súdov, resp. súhrn činností vykonávaných týmito orgánmi, ktoré bezprostredne súvisia s výkonom rozhodovacieho procesu súdu a ktoré sú realizované za účelom skvalitnenia tohto procesu, najmä z hľadiska odbornosti, profesionality, včasnosti rozhodovania a efektivity konania. Z ústavnej a zákonnej zodpovednosti orgánov riadenia a správy súdov vyplýva, že úlohy riadenia súdov nemožno zúžiť len na samotné hmotné zabezpečenie súdov, ale že týmto orgánom musia byť dané i prostriedky na zabránenie tomu, aby sudcovská nezávislosť nebola zneužívaná neodôvodnenými priet'ahmi súdneho konania a rozhodovania alebo porušovania zásad dôstojnosti súdneho konania a sudcovskej etiky.

Krajský súd preto skonštatoval, že rozhodnutie o zrušení povolenia vykonávať prácu v domácom prostredí je individuálny správny akt organizačno-riadiacej povahy, ktorým žalovaný ako orgán riadenia a správy súdu realizuje svoju povinnosť zabezpečiť riadny chod súdu.

V danom prípade žalovaný prerokoval zrušenie povolenia výkonu funkčných povinností sudcu v domácom prostredí so všetkými zainteresovanými subjektmi. Aj napriek tomu, že Sudcovská rada Najvyššieho súdu Slovenskej republiky navrhla zvážiť skutočnosť, že sa v uvedenom prípade jedná o nevyhotovenie jedného rozhodnutia žalobcom, ktorý skutok je navyše aj predmetom disciplinárneho návrhu, a preto odporučila predsedovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pristúpiť k rozhodnutiu o zrušení povolenia vykonávať funkčné povinnosti sudcu v domácom prostredí v závislosti od výsledku disciplinárneho konania, krajský súd považoval postup žalovaného za legitímny a v súlade so zákonom ako aj v súlade s Dohodou.

Toto rozhodnutie je podľa názoru krajského súdu individuálnym správnym aktom organizačno-riadiacej povahy a preto zrušenie povolenia vykonávať funkciu sudcu v domácom prostredí nie je postihom a nemá sankčný charakter a taktiež vydaním napadnutého rozhodnutia nedochádza k porušeniu zásady prezumpcie nevinoty.

Vzhľadom na uvedené považoval krajský súd preskúmané rozhodnutie žalovaného za vecne správne, pričom poukázal na to, že správny orgán sa v danom prípade riadil správnou úvahou, ktorá sa neprieči zákonu a nevybočuje z jeho medzí a v rámci ktorej patrí do jeho právomoci vyhodnotenie okolností, ktoré boli podkladom pre jeho rozhodnutie.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu a vrátil vec správne orgánu na nové konanie a rozhodnutie, resp. aby zrušil rozsudok krajského súdu a jemu vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie.

Podľa jeho názoru je výrok napadnutého rozsudku nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, vecne nesprávny a keďže ide o vec zásadného právneho významu, žiadal, aby odvolací súd vyslovil vo výroku prípadného potvrdzujúceho rozsudku prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 OSP.

Uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je nepresvedčivé, nakoľko prvostupňový súd sa vôbec nevenoval opisu vlastných úvah a použitých myšlienkových postupov, neuvádza výkladové metódy, ktoré použil, k akým záverom dospel, nevysporiadal sa s otázkou, či pri zrušení povolenia na výkon funkčných povinností sudcu je potrebné postupovať analogicky, ako pri jeho udelení, v dôsledku čoho je rozhodnutie krajského súdu arbitrárne a neumožňuje žalobcovi uplatniť jeho právo na podanie odvolania, keďže ani netuší, ako prvostupňový súd pri rozhodovaní uvažoval a ktoré jeho úvahy a argumenty treba podrobiť „testu správnosti“.

Tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1SžoKS/48/2005 z 24. apríla 2007, v ktorom v obdobnom prípade o nepovolení výkonu funkcie sudcu v domácom prostredí najvyšší súd dospel k záveru, že súdy sú v našich podmienkach reprezentantom súdnej moci, pričom predseda súdu vo vzťahu k uvedenému prípadu vystupuje ako predstaviteľ orgánu štátnej správy a vo vzťahu k prejednávanej veci sa jedná o právomoc predsedu súdu ako predstaviteľa štátnej správy, ktorého realizácia má povahu i formu správneho úkonu. Všeobecný súd Slovenskej republiky, resp. jeho predseda vystupuje ako správny orgán tam, kde sú súčasne splnené dve podmienky, a to keď výkon danej právomoci je viazaný zákonom a keď jeho rozhodnutie pri výkone danej právomoci zasahuje do verejných subjektívnych práv konkrétnych osôb. S uvedenými argumentmi, naviac podporenými rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa podľa názoru žalobcu krajský súd vôbec nevysporiadal a aj preto dospel k nesprávne právnemu záveru.

Ďalej poukázal na skutočnosť, že žalovaný pri rozhodovaní o zrušení povolenia výkonu funkcie sudcu v domácom prostredí musí vychádzať striktnie zo zásad povoľovania výkonu funkčných povinností

sudcu v domácom prostredí tak, aby bola zachovaná právna istota a predvídateľnosť postupu správneho orgánu v súlade so zákonom stanovenými podmienkami, a k podmienkam v zákone stanoveným nesmie pripojovať ďalšie podmienky, resp. vykladať podmienky stanovené zákonom v neprospech žalobcu, pretože takéto voľné rozširovanie či zužovanie podmienok nad rámec zákona by bolo ľubovôľou orgánu verejnej moci a bolo by aj v rozpore so zásadou zákazu analógie v neprospech dotknutej osoby. Správny orgán nemôže prekročiť právomoc zverenú mu zákonom alebo na základe zákona.

Podľa jeho názoru jednoznačne preukázal, že v danom prípade išlo o nevyhotovenie jedného rozhodnutia a pretože v Dohode je uvedený plurál, z logického výkladu tohto ustanovenia vyplýva, že nenaplnil skutkovú podstatu uvedenú v čl. V bod 1. Dohody.

Na záver uviedol, že rozhodovanie žalovaného, prostredníctvom ktorého realizuje svoju právomoc zrušiť povolenie výkonu funkcie sudcu v domácom prostredí, má povahu správneho úkonu, predseda súdu pritom vystupuje ako správny orgán *sui generis*. V danej veci vystupuje ako orgán štátnej správy, ktorý autoritatívne aplikačne rozhoduje v oblasti právne garantovaných a taktiež determinovaných subjektívnych práv subjektov so záväznými právnymi dôsledkami pre tieto subjekty. Dopadom takýchto rozhodnutí ako i ďalších aktov pri výkone jeho oprávnenia povoliť resp. odňať prácu sudcom v domácom prostredí, musí v právnom štáte nutne patriť rovnaká právna ochrana, ako dopadom rozhodnutia či iných aktov alebo úkonov iných právnych orgánov. Prvostupňový súd napriek uvedeným argumentom a listinným dôkazom založeným v spise v rozhodnutí ustálil, bez primeraného zdôvodnenia, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom. Pritom musel mať jednoznačne preukázané, že zákonom stanovené podmienky v spojení s Dohodou splnené neboli.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním z 19. novembra 2010, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že vo veci žalobcu postupoval v súlade so zákonom, nakoľko povinnosť sudcu vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov a povinnosť plniť svoje povinnosti riadne a včas aj v prípade povolenia práce v domácom prostredí, ustanovená v § 30 ods. 4 veta pred bodkočiarkou a v odseku 5 zákona o sudcoch, sa vzťahuje na každú

jednotlivú vec. Výklad žalobcu, podľa ktorého článok V ods. 1 písm. a) Dohody umožňuje zrušiť povolenie len ak sudca v zákonnej lehote nevyhotovuje rozhodnutia, resp. všeobecne len v prípade viacnásobného alebo opakovaného neplnenia povinností sudcu, nie je podľa názoru žalovaného správny. Takáto interpretácia by nielenže reálne znemožňovala vykonávanie riadenia a správy súdu, ale je napríklad i v rozpore s § 42 ods. 3 zákona o súdoch, ktorý predsedom súdov ukladá povinnosť dohliadať na dodržiavanie povinností ustanovených sudcom týmto zákonom a osobitnými zákonmi a v prípade dôvodného podozrenia z ich porušovania povinnosť vykonať opatrenia nevyhnutné na zistenie skutkového stavu, odstránenie zistených nedostatkov a vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti alebo trestnej zodpovednosti. Podľa tohto výkladu žalobcu by predseda súdu nemal možnosť zasiahnuť v prípade porušovania povinností sudcami, ktorých nápad je aj vzhľadom na náročnosť vecí minimálny. Preto musí vykonávať svoje povinnosti aj vtedy, ak zistí porušenie povinnosti čo i len v jednej veci.

Vzhľadom na uvedené je nepodstatnou aj námietka žalobcu, že žalovaný vydaním napadnutého rozhodnutia prekročil právomoc, ktorú mu ustanovuje zákon.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky žalobcu, žalovaný poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe z 25. júna 2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250s OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 21. septembra 2011 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Predmetom súdneho preskúmania v danom prípade je rozhodnutie predsedu Najvyššieho súdu SR podľa § 41 ods. 2 OSP, ktorým žalobcovi zrušil povolenie vykonávať funkciu sudcu v domácom prostredí, nakoľko podľa jeho názoru žalobca tým, že nevyhotovil rozhodnutie o prepustení obžalovaného z väzby na slobodu porušil povinnosti sudcu.

Podľa § 41 ods. 1 zákona o sudcoch v znení účinnom v rozhodnom období, ak tento alebo osobitný zákon neustanovuje inak, sudca vykonáva svoju funkciu v úradných miestnostiach súdu. Sudcovi môže predseda súdu na základe jeho žiadosti písomne povoliť, aby plnil svoje funkčné povinnosti v domácom prostredí, a to v rozsahu určenom zásadami prijatými súdnou radou po dohode s ministrom. Ak predseda súdu nerozhodne o žiadosti do 60 dní od jej podania, považuje sa žiadosť za schválenú. Ak predseda súdu žiadosti sudcu nevyhoví, musí svoje rozhodnutie odôvodniť.

Podľa ods. 2 v prípade nedostatočného výkonu funkcie sudcu alebo pre porušenie sudcovských povinností zruší predseda súdu písomne povolenie podľa odseku 1 s uvedením dôvodu.

Podľa ods. 3 k rozhodnutiu podľa odsekov 1 a 2 si predseda súdu vyžiada vyjadrenie sudcovskej rady a vezme do úvahy aj stanovisko príslušných predsedov senátov a predsedov kolégií.

V odvolaní žalobca predovšetkým namieta, že krajský súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, keďže pri informovaní o vlastných myšlienkových postupoch a úvahách postupoval „extrémne minimalisticky“, čím porušil jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval odvolací súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou najvyššieho súdu bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (*mutatis mutandis* II. ÚS 127/07).

Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (napríklad II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02) o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V predmetnej právnej veci aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona o sudcoch nie je popretím ich zmyslu. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitrárny a nesignalizuje

možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Úvaha krajského súdu, ktorá vychádza z konkrétnych faktov je logická, a preto aj legitímna a žiadne znaky arbitrárnosti nevykazuje.

Skutočnosť, že sa žalobca s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a najvyšší súd sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Vychádzajúc z uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prístup k súdu a nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ ide o vecné námietky uvádzané v odvolaní, § 41 ods. 2 a 3 OSP dostatočným spôsobom upravuje postup predsedu súdu v prípade zrušenia povolenia na výkon funkčných povinností sudcu, a preto podľa názoru odvolacieho súdu nie je potrebné riešiť otázku, či v prípade zrušenia takéhoto povolenia je potrebné postupovať analogicky, ako pri jeho udelení.

V odvolaní žalobca citoval rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1SžoKS/48/2005 z 24. apríla 2007 a dovoľával sa analogického postupu krajského súdu. Tu odvolací súd poukazuje na to, že uvedená citácia sa týkala vyriešenia otázky, či rozhodnutie predsedu súdu podľa § 41 ods. 1 zákona o sudcoch podlieha resp. nepodlieha súdnemu prieskumu, nakoľko túto námietku vzniesol v konaní 1SžoKS/48/2005 účastník konania. Keďže v danom prípade takáto námietka vznesená nebola a judikatúra najvyššieho súdu sa vyvíja v tom smere, že aj takéto rozhodnutia súdnemu prieskumu podľa piatej časti OSP podliehajú, nebolo potrebné túto otázku opätovne riešiť aj v tomto

konaní. Navyše, z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že považoval predmetné rozhodnutie predsedu súdu za individuálny správny akt orgánu riadenia súdu, a preto túto časť námietok žalobcu považoval odvolací súd za irelevantnú.

Žalobca ďalej namietal prekročenie právomoci žalovaného, nedodržanie zákona a Dohody, nepredvídateľnosť postupu správneho orgánu a domáhal sa rovnakej právnej ochrany ako pri rozhodnutiach a právnych úkonoch iných orgánov.

Tieto námietky odvolací súd vyhodnotil ako účelové, nakoľko z ustanovenia § 41 ods. 2 zákona o sudcoch jednoznačne vyplýva oprávnenie predsedu súdu zrušiť sudcovi v prípade nedostatočného výkonu funkcie sudcu alebo pre porušenie sudcovských povinností povolenie, aby plnil svoje funkčné povinnosti v domácom prostredí.

Posúdenie otázky, či si konkrétny sudca svoje povinnosti plní riadne, resp. či funkciu sudcu plní dostatočne, je na predsedovi súdu, ktorý je povinný zo zákona vyžiadať si pre svoje rozhodnutie vyjadrenie sudcovskej rady a vziať do úvahy aj stanovisko príslušných predsedov senátov a predsedov kolégií.

Aj napriek tomu, že v danom prípade Sudcovská rada NS SR odporučila predsedovi vyčkať na rozhodnutie disciplinárneho senátu a poukázala na to, že išlo o jedno nevyhotovené rozhodnutie, toto stanovisko nebolo podľa zákona o sudcoch pre predsedu súdu záväzné a konečné rozhodnutie o postupe v konkrétnom prípade bolo na ňom. Tento postup predseda súdu dodržal.

Pokiaľ ide o „plurál“ v čl. V ods. 1 písm. a) Dohody a žalobcovu námietku o jedinom nevyhotovenom rozhodnutí, ktoré podľa jeho názoru ani nebolo potrebné vyhotoviť, odvolací súd upozorňuje na to, že v čl. V ods. 1 Dohody nejde o taxatívny výpočet prípadov, kedy môže predseda súdu zrušiť, alebo primerane obmedziť vykonávanie funkčných povinností sudcu v domácom prostredí, ak si sudca neplní riadne svoje povinnosti, preto podľa názoru odvolacieho súdu počet nevyhotovených rozhodnutí nie je pre posúdenie porušenia povinností sudcu rozhodujúci.

V danom konkrétnom prípade išlo o vyhotovenie písomného rozhodnutia o prepustení odsúdeného z väzby na slobodu s viac ako päťmesačným oneskorením, ktoré žalovaný v súvislosti so zákonom uloženými povinnosťami sudcu vykonávať svoju funkciu svedomito, v pridelených veciach konať plynulo, bez zbytočných prietáhov a povinnosť plniť si svoje povinnosti riadne a včas (§ 30 ods. 4 a 5 zákona o sudcoch) vyhodnotil ako porušenie týchto povinností, nakoľko týmto postupom žalobca podľa názoru žalovaného porušil základné ústavné ľudské právo odsúdeného na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote a zároveň došlo k odmietnutiu spravodlivosti.

Podľa názoru odvolacieho súdu takéto vyhodnotenie a posúdenie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, jeho závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Preto nie je možné súhlasiť s názorom žalobcu, že žalovaný prekročil svoju právomoc, rozhodol v rozpore so zákonom a Dohodou a jeho rozhodnutie a postup boli nepredvídateľné.

Pokiaľ sa žalobca v odvolaní domáhal rovnakej právnej ochrany ako pri rozhodnutiach a právnych úkonoch iných orgánov, odvolací súd poukazuje na to, že aj táto námietka žalobcu je nedôvodná, nakoľko rozhodnutie predsedu súdu bolo podrobené súdnemu prieskumu v dvojinštančnom konaní podľa piatej časti OSP pri zachovaní všetkých práv, ktoré žalobcovi v tejto súvislosti zo zákona vyplývajú.

Preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správneho orgánu a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Pokiaľ žalobca v odvolaní žiadal, aby v prípade, že odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdí, pripustil zároveň možnosť podať dovolanie, nakoľko ide o otázku zásadného významu, odvolací súd dáva žalobcovi do pozornosti § 246c ods. 1 OSP, podľa ktorého pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný. Preto v danom prípade nie je možné pripustiť dovolanie, nakoľko podľa uvedeného ustanovenia OSP takýto postup konanie podľa piatej časti OSP nepripúšťa.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP, neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 21. septembra 2011

JUDr. Alena Poláčková PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth